

ШУМАДИНЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ издаван сваке Суботе. Цена в одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за тринутъ.

№ 67.

ДРАГОЙ.

Каква дивна створила те сила,
Какви дуси фантазије буйне?
Да с' у тебе огледаю мила
Майскогъ ютра све дивоте руине.

Твое око угасито пламво
Умиљатимъ прелива се жаромъ,
Мердан-устни смешенъ потайно
Непознатимъ обасицлѣ чаромъ.

Ко ти свилне оплетао власи,
Дивнимъ стасомъ тѣло окитио
Лаке виле с' извора планински
За образацъ узео е био.

Сладке речи са анђелскимъ гласомъ,
Медна уста пронашаю твоя,
А на лицу — прамалећа храму,
Тайне чезињ развнја се боля.

Лепо дете! за тобомъ ђе мое
Болно срце живо да изгори
Дай ми руку, буди вѣчно моя
Да ме црна туга не умори?

М. . . . .

ПОСТЕПЕНЕ ЖЕНСКЕ ГОДИНЕ.

(Чокеова Новела.)
(Продужено.)

У њиовой кући ништа ми се ние допадало, и само е Августина едина била, коя би ме побудити могла, да при свимъ њњимъ веселяма, уколико су ми послови дозвољавали, саучаствуемъ. Она ми се ние допадала, али самъ е опетъ за любведостойну држао; њѣна весела наравъ, њѣно ђавољанѣ и њѣне досетке у толико су ме привлачиле, у колико ме е опомена и сравненѣ садашњости съ прошлосћу одъ њѣ одвраћала. Осећао самъ, да би ми и садъ могла опасна бити, при свой њѣной лакомислености, и њѣномъ слободномъ животу.

„Пакъ есте ли ви срећни; милостива госпо!“ реко иѣной еднѣогъ вечера, кадъ самъ већ напоследанѣ безъ икакви сведока съ њѣномъ у опери у едной истѣой ложи седно.

„Шта зовете ви срећномъ?“ одговори она.

Я иѣной счепамъ руку, срдачно е притиснемъ и рекнемъ: „Я оно срећномъ називамъ, што сте ви едномъ момъ срцу дали били. „Есте л' срећни?“

„Заръ сумњате, г. предсѣдателю?“

„То самъ онда срећанъ, ако истину говорите.“

„Истину говоримъ? Како предсѣдателю, заръ сте ви јоштъ онај стари бунцало? Па и садъ то јоштъ лепо стои. Али немѣйте заборавајти, да место у опери ние за исповѣсть. Да вамъ кажемъ, што ви желите чути, морамо насамо бити. Посѣтите ме сутра на ручку. Благодарно иѣной руку притиснемъ. Наше се руке опетъ магнетически прилепе, и нису се раздвѣлае до конца опере, одъ које нити самъ што чуо, нити вадио. Затимъ се одвеземо заедно, к' едной њѣной приятельци, коя е била дворска дама.

Сутра данъ већ самъ био у 8 сати предъ њѣномъ кућомъ, али е милостива госпа јоштъ спавала, и текъ у 10 сати будемъ къ њѣной пуштенѣ. Јоштъ е била у истрѣнѣной альиви, али тимъ и дражестнија. Садъ е дошло до исповести, као што она зваше. Садъ дознамъ, да кадъ чувствително, романтично време и године млади девојка протеку, да се текъ онда ова, тако названа срећа башъ у самой ствари тражи. Она е са њњимъ мужемъ задовольна савршено, што иѣной е као паметанѣ човекъ допустио, да по њѣной вољи живи. Стари совѣти родителя, коя се у детинѣскимъ годинама утубе, сами одъ себе изчезаваю, кадъ паметь дође. Наравно ние хтела лагати, да никадъ свогъ мужа тако яко любила ние и придѣла томе любко смешећи се — стара любовь не рѣја, јоштъ самъ вами накова али би васъ волела за любезника вежел' за супруга имати.

Наравно да самъ имао противъ тога много ковшта примѣтити, али ми е смејѣни се одговарала. Међутимъ дође едина одъ њѣни служавки и яви, да е доручакъ готовъ. Она ми поднесе руку. Ми одемо у башту, коя ми е позната била.

Али милу башту, нисамъ више познавао. Изчезле су биле пређашне лѣе съ цвѣтемъ, а на место ови, на трпани су били у гомилама странѣоземски чбунови и дрва по тако названомъ енглескомъ вкусу, и између зеленѣогъ бусеня Крозъ њѣи су се увијале по едине стае. Ладникъ одъ лѣоза преобратио се у затворени хинески храмъ, кои е био засенѣнъ високимъ багреновима. Ућемъ дакле у-

У место зелене, дрвене клупе донесе намъ се едно меко канабе одъ махагоновогъ дрвета, поредъ едногъ японскогъ асталчета, постављеногъ кафомъ, чоколадомъ и посласицама.

„О лепи, свети ладнице, наша цркви и нашъ олтаре, блажено наше детинство, гди ли е садъ то; то говорећи погледимъ Августину, као да би иој жалостно пребацивао.

„Заръ блаженство одъ ладника зависи?“ рече она смећећи се: Я држимъ да вамъ се садъ текъ у пола допадамъ као пре 10 година, почемъ немамъ на мени ону аљину, коју самъ онда носила?

„Али Августина — естъ, я васъ јошть еданпугъ тако називамъ и ово ми место дае на то право, — заръ вамъ нису ова места споменици изъ живота они божествени тренутака као почитана достойна заостали. и п. погледайте овамо на овај вашъ златанъ прстенъ, когъ сте ми башъ овде на прстъ метули, — одъ тогъ доба га непрестано као светиню какву носимъ.“

„А за честь вашу такође, баръ за време овогъ доручка добро познати оловни прстенъ, рече Августина и руку ми предъ очи стави, погледайте га онъ е поцрнио и опетъ га у момъ сандучету поредъ осталогъ адићара као какву драгоценостъ чувамъ.“

Кадъ самъ прстенъ угледао, надвлада ме неко горко-сладко чувство. Я узо лепу руку, коју е прстенъ јошть лепшомъ учинио, и ватренимъ е полюбцима обасу. Дрктајући повуче Августина руку натрагъ и рече: Густаве, заръ си ти јошть онај неуздржани фанатикъ? Твоје присуство није ми мило. Она хтеде устати, али се опетъ к мени саже притисну ме у наручја и любљаше мое гореће образе, при чему е шапутала: „заиста, Густаве съ тобомъ би срећнија била. Августинина полюбци, нѣно мицанѣ и нѣна искреностъ причинили су, да самъ присуство духа изгубио. Я би јошть увекъ ону любезну коя ме е толики суза стала, тврдо на моме преверномъ срцу држао.

Почемъ смо доручковали били изгура ме смећећи се изъ хинескогъ храма напољ, при чему ми претећи прстомъ говораше: г. председниче! г. председниче! заиста није добро, да вамъ се човекъ исповеда.

Шалећи се определи ми частъ, у кои би е на данашњи балъ одвести могао.

Премда самъ 14 дана у престолној вароши пробавио, нисамъ никадъ више прилику улучио, да на само съ Августиномъ будемъ; могуће е што самъ и самъ прилику избегавао. Не гледајући, што се одонда одъ кадъ самъ изъ хинескогъ храма изишао, последна искра старе любави и страопочитана за њомъ угасила, осећао самъ, то нисамъ могао затајати, да ми е јошть могла опасна бити. На последку приспе време да одлазимъ. О какавъ другчиј растанакъ вежел' пре 20 или 10 година! Растали смо се на одной части подъ звукомъ трумбета и добоша, коју самъ пре оставио само да би у јутру рано одпутовати могао. Ми смо јошть едно съ другимъ играли и доста учтиво прошапутали. Испратила ме е до врата и почемъ ми е јошть едно „збогомъ приятелю мой“ казала, врати се натрагъ на руци другогъ некогъ играча у сјајно друштво.

Одъ срца самъ се радовао, што самъ уморавајући шумъ тако названогъ великогъ света избегао, да би опетъ самъ себи принадлежао. По вољи самъ снивао у моимъ путничкимъ колима, прелазећи ливаде, шуме, варошице и села и помишљао самъ на мою будућностъ еръ ми е прошлостъ съ Августиномъ немила била. О како све меня свемогуће време! Мой се путъ нешто (имао самъ 4 дана до могъ места) отегао, еръ е безъ ичегъ важногъ остао. Текъ последнигъ дана доживио самъ нешто, и то најзанимљивие.

Мой се кочиашъ јутромъ заустави у едномъ селу предъ крчмомъ, да конѣ нарани Я ућемъ у кућу. Чуемъ унутра сваћу. Меанция и еданъ сурови полу пияни кириашъ, кога су кола такође предъ меаномъ стояла, имали су посла еданъ съ другимъ. Една као кашъ млада лепо обучена женска у путничкомъ оделу сећаше до астала на одной клупи плачући. Вика се одтудъ изродила што кочиашъ женску није хтео тамо водити, гди е она потврђивала да е погођено; него е башъ на силу хтео у едну съ оне стране гл. друма лежећу малу варошъ одвести, куда му е одъ друге госпде наручено било, да дође и коя данасъ на нѣга чекаю. Онъ е потврђивао, да ће е тамо возити, као што се у почетку изяснио био, крчмаръ се примио младе боязљиве лепотице. Почемъ самъ дознао, да е она кћи одногъ великогъ пароха, кое е одъ могъ места еданъ сатъ одстояло, и да е само по сата обилазити требало, за частъ ту стваръ расправимъ. Женска мало затезајући се прими се мое понуде, да ми буде сапутница, почемъ самъ јој казавъ, ко самъ и куда ћу.

Узъ путъ смо много брбљали. Она е имала лепъ и нѣжанъ гласъ, у свима чертама најнѣжнию анђелску невиностъ. Никадъ ношть у момъ животу нисамъ тако лице на бурмутици видно, са тако смернимъ, приятнимъ, поверена пушамъ очима. Кодъ куће дознамъ да се зове Аделаида, нѣвъ братъ одвео е био пре 14 дана у едну варошицу, гди е градоначалника, очевогъ брата поодила. Сигурно се тамо при погодби са странимъ кочиашемъ збогъ места у повратку неспоразумленѣ догодило, чему я за овако благополучиј данъ много благодарити имамъ. Еръ Аделаида при свой нѣној добродушности чинила се да доста оштроумна. Али ми се узпутъ чинила да е много боязљива. Текъ кадъ самъ е у село нѣномъ отцу предао, некомъ снажномъ и отвореномъ старцу — каквомъ су срдачношчу обгрлиле нѣне руке вратъ старчевъ, заиста би и я желио отцемъ бити, текъ е онда она нѣно природно држанѣ и цену добило. Жао ме е било, што дуже остати нисамъ могао, и ако ме е зато чести достойни парохъ молио. Међу тимъ самъ обећао да ћу посьту обновити, одъ кое никадъ ништа није било. Растроенъ заборавио самъ то у послу.

Одъ прилике по године затимъ на едномъ балу опазимъ измеђъ играчица едну женску; еръ су неочејнѣ нѣномъ човеку у 31-ој години женске одъ највеће важности, — дакле опазимъ едну женску коя би се безъ сумњъ измеђъ свију лепотица краљицомъ назвати могла, чисту светлећу се ружу пола разцветану а у исто време нѣномъ лепотомъ поцрвениящу. Млада госпда летела су око њъ као лептири. Срце ми стане куцати, кадъ су очи красне Силфиде по кадшто и на мене управљене биле,

а ово се на моје чудо почешће догађало. Ал' ми се садъ учини, да самъ ово дражестно лице јошће негде виђао, по свој прилици у престолној вароши кодъ Августине. Известимъ се одъ едногъ комшиѣ ко је? О Боже, та то је Аделаида! Наравно у аљинама на балу другчиј, а не као у путничкомъ огртачу. Више се уздржати нисамъ могао. Чимъ је отишла, да се одъ последнѣ игре одмори, придружимъ се и ја 30-то годишњи лептирѣ к' млађима, и она је тако добра била, да сапутника одликуе. Играли смо. Известно самъ се о здрављу нѣногъ отца, сажалѣвао самъ, што до садъ послови дозволити нису могли, да га посѣтимъ — наравно лажъ — али се оваквогъ анђела отрести нисамъ могао, и обећамъ се, да ћу њ њ скоро посѣтити. Приятельскомъ простодушношћу увераваше ме да ће за цело таква посѣта нѣномъ отцу мила бити.

Балъ је у мени проузроковао страшну државну промену. Предсѣдатель суда постаде опетъ стихотворцемъ. Целу ноћ нисамъ могао тренути. Само самъ небесну светлостъ видио, играјуће сѣрафиме, и надъ нѣима Аделаиду гди лебди. Чудио самъ се, да тако лепа, тако смирена, тако любезна девојчица јошће мужа ние нашла. Кажете, да је нѣнъ отацъ тако исто поштенъ као што је она лепа, али на жалостъ нема никаква имана, — о будаластимъ светел! После неколико дана већ самъ отишао, да парохию посѣтимъ; одъ недељ до недељ повторавао самъ посѣте, наскоро самъ домаћи приятель био. Наскоро ми је Аделаида почела пребацивати, кадъ би опредѣленогъ дана кадгодъ изостао. И еданпутъ је дошла до суза, кадъ самъ је уверавао, да би њ њ можда милије било, кадъ ја неби тако често долазио. По кадшто смо се и свађали, да би се поравнали, и еданпутъ у таквомъ поравнаню полюбимъ је, а она ние збогъ тога распру поновила. Она се ућути а нѣни су се образи одъ црвенили чисто зажарили. Накратко ја самъ любео и био самъ любљенъ. Чести достойни отацъ слеже сѣ раменима и рече: „Она собомъ никаква друга богатства не носи осимъ любви, добродѣтели и штедљивости, ко то ценити зна, добия више нежел' бачву злата. Сѣ првимъ пролетњимъ цветомъ навитимъ Аделаиду венчанимъ венцемъ. Самъ је отацъ предъ олтаромъ нѣгове сеоске цркве нашу брачну свезу благословио. Е, садъ поредъ моје изредне женице био самъ најсрећнији између срећни.

Наскоронасѣ цветуха дечица окружила, ови ангели любви кои су мене и Аделаиду све тешнѣ скопчавали. Аделаида је сѣ дана на давъ све любве достойнија бивала, млада је майка зацело любведостойнија и одъ вайдражестније девојчице. Чиста Аделаидина душа и самогъ ме је облагородила, као што самъ ја пре био. Текъ смо онда срећни, кадъ доволно постоянства имамо, да добродѣтели будемо. Пре нѣногъ венчана само самъ на штедню и обогаћенѣ мисли; али кадъ самъ неколико година као оженѣнъ проживео, при свој штедњи Аделаиде, дотле самъ дошао, да самъ држао, да ме пропасть целогъ могъ имана поредъ Аделаиде и моје деце неби више никако унесрећити могла.

Текъ садъ увидимъ да је мой покойни отацъ, што ме је одъ Августине одвраћати хтео, у свему имао право и у обаиру на сразмерностъ година мужа и жене. Ерѣ кадъ самъ ја мою 40-ту а Аделаиду нѣну 30 годину узела, кадъ смо већ децу одъ 6 и 8 година имали, коя су се око

насѣ сиграли, била је јошће она млада лепа жена, коя би јошће покора чинити могла. Августина је напротивъ већ зрела жена била.

О нѣој самъ редко што чуо. На писанѣ између насѣ ние било ни мислити. Путници су ме уверавали, да је прецветала, али да јошће читавъ дворѣ младе господе око себе има, а нарочито списателя и учени, коима се нѣнѣ пунѣ асталѣ допадао. Одъ други самъ дознао, да њ њ мужъ умро; да су списатели, кои нѣнѣ дворѣ састављаю одъ најновијегъ соя, у годинама будаластимъ, и сама Августина да се яко у романтичностъ упустила, неколико нѣни спѣвова већ су стояли у најновијимъ календарима.

Башъ у оно време кадъ самъ одъ попечительства опетъ налогъ добио, да лично у престолну варошъ дођемъ, да би у едномъ важномъ делу мнѣније дао, добиѣмъ одъ Августине едно дугачко писмо поредъ читаве гомиле парнични акта. Она је била збогъ наслѣдства нѣногъ мужа сѣ удалѣнимъ сродницима у завади и искала је одъ мене изъ старогъ приятельства совета и помоћи. Свежемъ дакле акта у мой путнички сандукъ и радовао самъ се, што ћу то сѣ нѣомъ устмено свршимъ.

Ја самъ имао 40 и Августина скоро толико исто. Истина да ми ние више могла онако опасна бити, као пре 10 година у изменѣномъ ладнику. Други давъ по момъ одлазку у престолну варошъ пошао самъ нѣној кући, али ми срце ни најманѣ куцало ние. Већ самъ се напредъ известио, да знамъ, ођу л' је застати. Ерѣ су ме у престолној вароши уверавали, да је редко кодъ куће, а понајвише постала окружена, да би романтичне сонете правила или слушала, да би побожна била, или пакъ са постариномъ господомъ и дамама за играјимъ асталомъ седела, ерѣ је игра била нѣна страсть. Пређашњи нѣни приятельи и приятельице, које самъ пре 10 година кодъ нѣ виђао био, одъ нѣ да су одпали, ерѣ се сѣ господомъ ние могло на край изићи; — да је она у целой престолној вароши нѣнимъ отровнимъ вѣзикомъ позната, сѣ целимъ светомъ у свађи, и кадъ би ко што о државнимъ новостима чути желео, требао је само г. Винтеровицу да посѣти. То су ми башъ пређашнѣ две Августинине приятельице казале, које самъ пре 10 година кодъ нѣ виђао. Хмъ! помислимъ, али су ове приятельице за 10 година старие, и можда имаю малко склоности к' оклеветаваню.

Кадъ самъ — татъ беше лепо едно летнѣ вече — у Августинину кућу ступио, казаше ми служительи, да је милостива госпа сѣ дружествомъ у башти. Да би само какавъ узрокъ имао, коимъ би Августину дирнуо, нарочито самъ нѣнѣ златни прстенъ метуо, когъ ми је она пре 20 година у место оловногъ дала. Е, садъ башта и прстенъ, а предаме хицески храмъ, поче ми нешто необично бивати.

„Бли сама милостива госпа“ упитамъ мимогредѣ послужителя.

„Ние, има дружества; само неколико лица.“

Ступимъ у храмъ. Поредъ два мала астала сеђау ту два дружества кодъ играји карти сѣ таквомъ смиреншћу, да ме ни опазили нису. О Боже, како се осушила! О свемогуће време! Не, садъ башъ ни најманѣ ние могла опасна бити. Сѣ тайнимъ узхићенѣмъ на Аделаиду помислимъ.

Августина е тако у игру задубљена била да е, почемъ ме е поздравила, само за еданъ тренутакъ навалично молила, докъ партио сврши. Почемъ е ову оконча-ла, подигла се, обасула ме учтивимъ изразима и пита-њима, заповедила е донети да се чимъ подкрешимъ и по-луди ме картама. Ја њи одбихемъ, почемъ нисамъ игру ра-зумевао. „Благи Боже!“ повикне она, па чимъ проводите време кадъ неутрате. „То не могу да сватимъ кодъ чо-века тако пуна духа, као што сте ви. Она продужи игру. А та е била фарао. Банкеръ е врло срећанъ био. За-часть е савъ новацъ играча кодъ њга лежао. Страсти свию једно су се дале познати овде по горећимъ обра-зима, укоченимъ оцима и грчевито развученимъ устама. Банкеръ е пливао у задовољству.

„За часть самъ вамъ ценови зпразнио“ говораше онъ. Ви мало пре говористе о момъ скупоценомъ брилијанту и показа светлећи се прстенъ, а њу га на лутрию изгубити, метите сво прстенъ съ друге стране. Жудно и освето-любиво погледе сви на преливајући се брилијант. Пре-дложенъ се прими. Госпа Винтеровица рече: При игри јако ме се прстенъ тиче, али кодъ мене немамъ никакавъ. Али — па погледа у мене — башъ добро пријатељу ви ће те бити тако добри да ми вашъ за часакъ позајмите? Збунѣнъ овимъ неупутнимъ очекивањемъ питањемъ скинемъ Августининъ прстенъ а пружимъ њој га: „Посмотрите га добро госпо! Јоштъ га познаете? Онъ е вашъ.“

Она га брзо погледа на рече: „Тимъ болъ,“ затимъ га у играћу кутию баца њъ осталима и само брилијантъ гледаше. Али сво прстенъ пропаде. Банкеръ е добио. И свети прстенъ прве љубави пропаде и то башъ на исто-момъ месту, где самъ га некадъ у сузама добио. О све-могуће време, како све обарашъ!

Одемо на вечеру. Мало е гостию било добре волѣ. Августина се усиљавала да се веселомъ покаже, али е то њнимъ старимъ чертама давало некакавъ ружавъ изгледъ. Пило се, да би се само развеселили, весели нисмо поста-ли, ал' смо више ћеретали. Новости престолне вароши биле су претресане, а такође и тайне приповедке о по-званицима. Забави нисе ништа оскудѣвало, што се тиче досетки, али не човекољубја. И на мою највећу му-ку Августина е била најбогатја у подлимъ досеткама. И њо нисе стало, да по кадшто и њне собствене госте боцне. Ахъ ко би икадъ и помислити могао, да ће обо-жавана надземна у њној 40 години противу образа са-ма себе каљати. Време ми се отегне и ја се згадимъ. По-сле вечере кадъ су опетъ поседали, одемъ рано.

Тешко ми е било што самъ у престолну вароши дошао али много више, што самъ Августину тако раз-враћену видио. Премда самъ е истина јоштъ неколико пута ради њѣни парични дѣла посѣтно, али нисамъ ви-ше као први путъ одъ њ на добро ушућенъ био. При свимъ њнимъ борама на лицу опетъ нисе желела, да о-стари, збогъ тога се наруменила, а ја самъ се чинио, као да то непримѣчавамъ; чинило се, као да е по кадшто желела да стара њна одношена понови, али ми е несно-сномъ постала. Кадъ самъ едномъ случајно с њној 40 година споменуо, погледа ме као тућимъ очима. Мени се чини да ви санјате, Г. председнике! рече она. Ваше

памтенъ временомъ стари. Кадъ смо се познали, ви сте имали 10 а ја 5 година, ја само јоштъ съ луткомъ играла, ја се тогъ врло лепо опомињемъ. А десетогодишња де-войчица не мисли већъ више на лутке но на мало озбиљније ствари. Дакле садъ башъ управо имамъ 35. И међу нама речено, можда њу се јоштъ едномъ уда-ти. Већъ ме одавна еданъ честитъ човекъ и први између наши писателя иште. Сви њгови спевови на Ма-дону и све њгове свете легенде сладкимъ жаромъ чи-сте срдачности дишу за мене.

Скромно самъ: „Сладкомъ жару чисте срдачности“ желио срећу и весео самъ био, кадъ самъ изъ капије престолной вароши к' мојој Аделанди и њној деци похитао. (Сршетакъ слѣдуе.)

М Р В И Ц Е.

— Еданъ турчинъ, кои е више година у Бечу жи-вио, веома се чудно тамошњимъ начину поздравља, т. е. непрестаномъ скиданю шешира, еръ тога на истоку не-ма, — и зато е онъ после, кадъ е годъ кога клети хтео, у најжешћој љутини казивао: „Да Богъ да, неимала ти душа више мира, него швабски шешир.“

— Еданъ воденичаръ ишао е путемъ, и ту сустигне два младића изъ вароши. Ови хтедоше са пошченимъ воденичаромъ спрдию проводити, и ставши еданъ съ десне, а други съ леве стране, запитаю га: Шта си ти већма, или будала или угурсузъ? — Воденичаръ пакъ обазревши се на обе стране, одговори мирно: Ја башъ управо незнамъ, но чини ми се да самъ у средини између обоица.

— Госпа една рекне својој ћерки, да за своимъ покойнимъ стрицемъ носи полужалостиво одѣло, т. е. не сасвимъ црно, него угасите тавне бое. Но ћерка се то-ме зачуди, и рекне: „Ама, за Бога, мамце, заръ е по-койни стриць само полу мртавъ?“

Љачки театоръ.

Учитель. Но, Перо, кажи ти мени, когъ е рода дете.

Петаръ. Мушкогъ.

Учитель. Магарче, незнашъ, седи кажи ти Лазо.

Лазо. Пола мушкогъ, пола женскогъ рода, еръ има и женске и мушке деце.

Учитель. Непитамъ те ја то, зукване, већъ сама речъ дете когъ е рода. Кажи ти Стојко.

Стојко. Речъ, Речъ е женскогъ рода, именител-ни речъ родител, речи, Да —

Учитель. Доста доста тупане, непитамъ те ја за падеже, већъ за родъ, родъ, —

Стојко. Рода има 3 мушки, женски и средњи.

Учитель. (разлюћенъ) ви сте сви тупани, бук-вани, звекани, вуцте се кући па сутра болъ.